

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

2. De extremo iudicio

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

optavero. Extremum hocce momentum semper mihi meipsum ob oculos proponam, ut illuc omnes meas referam cogitationes, sermones & actiones.

Eheu! quid est vita hominis, quæ non perdurat nisi ad breve momentum, quamque statim ab hoc momento, imò vel hoc ipso momento mors forsitan abrumpet? Ut quid amamus aut magnificimus res terrenas adeo inconstantes, ut pulveri, quem ventus asportat, persimiles sint? Illorum nobis possessio certa non est, nisi pro unico temporis momento, at earum infelix amor infelicitatem nobis causare potest ac molestiam sempiternam.

Cur quæso in deliciis habebam corpus illud, quod aliquando terræ inhumatum esca erit vermium? Verùm cur non potius illud affligam pœnitentiis atque in omnigenis exercebo bonis operibus, quia hoc unum est, quod ei beatam asserere potest immortalitatem. En desideria ac proposita mea, mi Deus, quæ, obsecro, ut gratiâ tuâ confirmes, atque illa ad majorem tuam gloriam proque tui amore perficiendi animum addas ac media subministras.

2. De Extremo Judicio.

Anima, quæ consideraverit rationem, quam in die illa terribili reddere debet exactissimam, futuram illic peccatorum, quantumvis secretissimorum, evulgationem, pudorem, quem in illo generali conventu subire debet, Judicis severitatem, sententiam æternæ sive felicitatis sive infelicitatis decretoriam,

De
ratione

anima, inquam, illa ordinariè hos perſentifce affectus,

1. Pudoris certi commiſſorum peccatorum, quæ ex aptione libri conſcientiæ, in quo illa omnia ſunt deſcripta, omnibus creaturis manifeſtabuntur.

2. Vivæ apprehenſionis eorum, quæ rationem iſtam exactiſſimam conſequentur.

3. Firmioris propoſiti nihil unquam faciendi in occulto, ex cuius manifeſtatione erubeſcere debeat.

4. Propoſiti quoque certiſſimi ſuarum meditationum conſciendarum, antequam illæ Deo expoſcantur, ſequè peccatorum debito exonerandi per ſeriam pœnitentiam, ut ita iudicii iſtius rigorem evadat. Quos quidem affectus hac ratione poterit exprimere.

*Sinosmet-
ipſos diju-
dicaremus
non utiq;
judicare-
mur.*

2. Cor. 11.

v. 31.

Eheu! quid faciam? quid dicam? & quid respondebo, ubi publicabuntur omnia peccata mea, præſertim hæc & hæc, quorum ſinerubore nequidem poſſum recordari? quid faciam, ubi conſiſtere debebo in medio iſtius magni conventus infinitæ multitudinis, oculis undique in me conſectis, absque eo quod me abſcondere poſſim aut in minimo excuſare?

Tunc (heu miſerum me & inſenſatum!) tunc, inquam, prodentur omnes artes illæ, quibus ad offendendum Deum, ac proximum circumveniendum, prodendumque uſus fui, totidem ignaviæ, quas equidem eſſe putabam quàm occultiſſimas, quæque jam coram toto mundo pudore me afficerent intolerabili, ſi innotefcerent.

Ombi-

Omninò constituo, firmiterque propono, mi Deus, vitam agere tam in occulto quàm in propatulo adeo veracem & candidam, ut nullam habeam causam metuendi, ne quando illa coram cunctis nationibus in conspectu throni tui congregatis publicetur.

Verùm omninò formido faciem tuam justè irâ accensam, supreme Judex; Heu me! quid fiet, ubi comparere debebo coram Judice tam accurato, tam severo, tamque inflexibili, qui nihil dissimulat, quem nihil latet, quique bona æque ac mala opera examinaturus etiam in iis, quæ justissima nos putamus ac perfectissima, inveniet quod coarguat: Verùm quid fiet de me post istud examen adeo rigorosum? Nunquid audire debebo sententiam illam horribilem adversum me pronuciari: *Recede à me, maledicte, in ignem æternum?*

Abfit, abfit, si tibi placet, mi Deus. Recordare, obsecro, misericordiarum tuarum in die illa terroris ac formidinis. Ne, quæso, perdas animam illam, quam pretioso tuo sanguine redemisti. Quod si, ut tuæ satisfiat justitiæ pro peccatis meis necesse est, ecce paratus sum ad modò præstandam satisfactionem, ideoque jam tum incipio meam ipse rationem inire, atque in meipso ac per meipsum punire totius antea vitæ meæ delicta.

Age, age, anima mea, ex hoc ipso momento pœnitentiam agere incipiamus. Multo enim satius est pro modico tempore pati in hac vita præsentis, quàm in futura

persentiscere debere gravissimam manum Dei non injustè nobis infensi. Ex nunc ergo, mi Deus, constituo me exercitare in austeritate, pœnitentia, & peccatorum meorum accusatione, ut propitius tu mihi fias in illa die iudicii universalis ac decretorii.

3. De Pœnis Inferni.

Eodem modo ubi quis consideraverit pœnas inferni, incredibilem videlicet illum ardorem flammarum devorantium, conscientia vermem, horribilem, ob regnum cœlorum amissum, tristitiam, terribilem cacodæmonum visionem, morsum serpentium, aliaque similia tormenta, eaque æterna, anima ut plurimum, veluti etiam in præcedentibus considerationibus, istos in se persentiscet affectus:

1. Justæ formidinis, ne in abyssum illam æternam detrudatur.

2. Ingentis horroris adversus peccata, quæ damnationis istius causa existunt.

3. Gratiarum actionis, quod fuerit retracta à via perditionis, quæ illuc ducebat.

4. Consolationis medias inter pœnas nostras, quandoquidem cum pœnas meruissemus inferni, Deus illas in temporales ac levissimas hujus mundi commutans, illis est contentus.

5. Propositi sæpius in hac vita cogitationibus descendendi ad infernum, quò ita re ipsa post mortem illuc descendere necesse non habeat. *Descendant in infernum viventes*, ait

Psal.

Ps. 14. v.
39.